

RILEY SAGER

Η
ΜΟΝΗ
ΠΟΥ
ΑΠΕΜΕΙΝΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΕΛΛΗ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Riley Sager, *The Only One Left*, Dutton 2023

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Βασίλης Τζούβαλης

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2023, Todd Ritter

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4549-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84549

Κ.Ε.Π. 6137, κ.π. 22303

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Riley Sager

Η μόνη που απέμεινε

Μετάφραση
Κέλλη Κρητικού

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Στην οικογένειά μου

Οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριας του βιβλίου.

Βρισκόμαστε πάλι δίπλα στη γραφομηχανή, η Λενόρα καθισμένη στην αναπηρική της καρέκλα κι εγώ να στέκομαι κοντά της καθώς τοποθετώ το αριστερό της χέρι πάνω στα πλήκτρα. Μια νέα σελίδα είναι τοποθετημένη στον κύλινδρο, αντικαθιστώντας εκείνη που υπήρχε το προηγούμενο βράδυ. Τώρα είναι ακουμπισμένη με την μπροστινή της όψη στο γραφείο και χρησιμεύει ως μερική απομαγνητοφώνηση της συζήτησής μας.

**θέλω να σου πω τα πάντα
πράγματα που δεν έχω πει ποτέ σε κανέναν άλλον
ναί για κείνη τη νύχτα
γιατί σε εμπιστεύομαι**

Αλλά εγώ δεν εμπιστεύομαι τη Λενόρα.

Όχι εντελώς.

Είναι ικανή για τόσο λίγα, αλλά κατηγορείται για τόσο πολλά, και παραμένω διχασμένη ανάμεσα στο να θέλω να την προστατεύσω και στην επιθυμία να την υποπτευθώ.

Αλλά αν θέλει να μου πει τι συνέβη, είμαι πρόθυμη να την ακούσω. Αν και υποψιάζομαι ότι τα περισσότερα θα είναι ψέματα.

Ή, ακόμα χειρότερα, η πλήρης, τρομακτική αλήθεια.

Τα δάχτυλα του αριστερού χεριού της Λενόρας χτυπούν τα πλήκτρα. Ανυπομονεί να ξεκινήσει. Παίρνω μια βαθιά ανάσα, γνέφω και τη βοηθάω να πληκτρολογήσει την πρώτη πρόταση.

Αυτό που θυμάμαι περισσότερο

Αυτό που θυμάμαι περισσότερο –αυτό για το οποίο βλέπω ακόμη επιάλτες– είναι τα όσα ακολούθησαν όταν όλα είχαν σχεδόν τελειώσει.

Θυμάμαι τη βουή του ανέμου μόλις βγήκα στη βεράντα. Τις δυνατές ριπές του ωκεάνιου αέρα που έγδερναν τον γκρεμό πριν πέσουν πάνω μου με ορμή. Καθώς λικνιζόμουν στις φτέρες μου, ένιωθα σαν να με έσπρωχνε ένα αόρατο, αμετακίνητο πλήθος προς το αρχοντικό.

Το τελευταίο μέρος στο οποίο ήθελα να βρίσκομαι.

Με ένα μουγκρητό, βρήκα ξανά τα πατήματά μου και άρχισα να διασχίζω τη βεράντα, η οποία ήταν γλιστερή από τη βροχή. Έριχνε καρεκλοπόδαρα και οι σταγόνες της βροχής ήταν τόσο κρύες, που η καθεμιά τους έμοιαζε με τσίμπημα βελόνας. Συνήλθα πολύ γρήγορα από τη θολούρα στην οποία βρισκόμουν. Δισθάνθηκα σαν να ξύπνησα ξαφνικά και άρχισα να παρατηρώ πράγματα.

Το νυχτικό μου με τις κόκκινες κηλίδες.

Τα χέρια μου ζεστά και κολλώδη από το αίμα.

Το μαχαίρι ακόμη στο χέρι μου.

Ήταν κι αυτό ματωμένο, αλλά τώρα ξεπλενόταν γρήγορα από την παγωμένη βροχή.

Συνέχισα να προχωράω με δυσκολία κόντρα στον άνεμο που μ' έσπρωχνε προς τα πίσω, παίρνοντας μια κοφτή ανάσα σε κάθε αιχμηρή σταγόνα βροχής. Μπροστά μου απλωνόταν ο ωκεανός, που είχε αναστατωθεί από την καταιγίδα, με τα κύματά του να σκάνε στη βάση του βράχου που βρισκόταν πενήντα μέτρα πιο κάτω. Μόνο το κοντό μαρμάρινο κιγκλίδωμα που διέτρεχε το μήκος της βεράντας με χώριζε από τη σκοτεινή άβυσσο της θάλασσας.

Όταν έφτασα στα κάγκελα, έβγαλα έναν τρελό, παράξενο, πνιχτό ήχο. Μισό γέλιο, μισό λυγμό.

Η ζωή που είχα πριν από λίγες ώρες είχε χαθεί για πάντα. Όπως και οι γονείς μου.

Όμως εκείνη τη στιγμή, ακουμπώντας στο κιγκλίδωμα της βεράντας με το μαχαίρι στο χέρι μου, τον άγριο άνεμο να μαίνεται στο πρόσωπό μου και την παγωμένη βροχή να χτυπάει το αιμόφυρτο σώμα μου, ένιωσα μόνο ανακούφιση. Ήξερα ότι σύντομα θα είχα απαλλαγεί από όλα.

Γύρισα προς το αρχοντικό. Κάθε παράθυρο σε κάθε δωμάτιο ήταν φωταγωγημένο. Τόσο φωτεινό όσο και τα κεριά που είχαν κοσμήσει την πολυώροφη τούρτα γενεθλίων μου οκτώ μήνες νωρίτερα. Φαινόταν τόσο λαμπερό. Τόσο κομψό. Όλα αυτά τα χρήματα να ακτινοβολούν πίσω από απεγάδιαστα τζάμια.

Αλλά ήξερα ότι τα φαινόμενα μπορεί να απατούν.

Και ότι ακόμα και οι φυλακές μπορούν να φαίνονται υπέροχες αν φωταγωγηθούν με τον κατάλληλο τρόπο.

Στο εσωτερικό του αρχοντικού, η αδερφή μου ούρλιαζε. Οι κραυγές της ήταν φρικιαστικές και ανεβοκατέβαιναν με ένταση σαν σειρήνα. Ήταν το είδος των κραυγών που ακούς όταν έχει συμβεί κάτι πραγματικά τρομερό.

Και είχε όντως συμβεί.

Κοίταξα το μαχαίρι που κρατούσα σφιχτά στο χέρι μου και ήταν τώρα πια πεντακάθαρο. Ήξερα ότι μπορούσα να το χρησιμοποιήσω ξανά. Ένα τελευταίο χτύπημα. Μια τελευταία μαχαιριά.

Δεν μπορούσα να πείσω τον εαυτό μου να το κάνει. Αντ' αυτού, πέταξα το μαχαίρι πάνω από τα κάγκελα και το είδα να εξαφανίζεται στα κύματα που έσκαγαν πιο κάτω.

Καθώς η αδερφή μου συνέχισε να ουρλιάζει, έφυγα από τη βεράντα και πήγα στο γκαράζ να φέρω σκοινί.

Αυτή είναι η ανάμνησή μου – και αυτό που ονειρευόμουν όταν σε ξύπνησα. Φοβήθηκα τόσο πολύ, γιατί ένιωθα σαν να συνέβαιναν όλα από την αρχή.

Αλλά δεν είναι αυτό που σ' ενδιαφέρει περισσότερο, έτσι δεν είναι; Θέλεις να μάθεις αν είμαι τόσο μοχθηρή όσο λένε όλοι ότι είμαι. Η απάντηση είναι όχι.

Και ναι.

ΕΝΑ

Το πρακτορείο βρίσκεται στην κεντρική οδό, χωμένο ανάμεσα σε ένα ινστιτούτο αισθητικής και μια βιτρίνα που, εκ των υστέρων, μοιάζει προφητική. Όταν είχα έρθει εδώ για την αρχική μου συνέντευξη για δουλειά, ήταν ένα ταξιδιωτικό γραφείο, με αφίσες στη βιτρίνα που υπόσχονταν ελευθερία, απόδραση, ηλιόλουστο ουρανό. Κατά την τελευταία μου επίσκεψη, όταν μου είπαν ότι τέθηκα σε διαθεσιμότητα, ήταν άδειο και σκοτεινό. Τώρα, έξι μήνες αργότερα, φιλοξενεί ένα στούντιο αεροβικής, και δεν έχω ιδέα τι μπορεί να προμηγνύει αυτό.

Στο εσωτερικό του πρακτορείου, ο κύριος Γκερλέν με περιμένει πίσω από ένα γραφείο στην άλλη άκρη ενός χώρου που προορίζεται σαφώς για λιανεμπόριο. Χωρίς ράφια, ταμειακές μηχανές και προθήκες προϊόντων, ο χώρος είναι πολύ μεγάλος και άδειος για ένα γραφείο που στελεχώνεται από ένα μόνο άτομο. Ο ήχος της πόρτας που κλείνει πίσω μου αντηχεί στον άδειο χώρο, αφύσικα δυνατός.

«Γεια σου, Κιτ» λέει ο κύριος Γκερλέν και ακούγεται πολύ πιο φιλικός απ' ό,τι κατά την τελευταία μου επίσκεψη. «Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω».

«Παρομοίως» λέω ψέματα. Ποτέ δεν ένιωσα άνετα με τον κύριο Γκερλέν. Λεπτός, ψηλός και με γερακίσιο βλέμμα, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι διευθυντής γραφείου κηδειών. Του ταιριάζει, γιατί αυτός είναι συνήθως ο επόμενος σταθμός για

τους περισσότερους από αυτούς που βρίσκονται υπό τη φροντίδα του πρακτορείου.

Οι Φροντιστές κατ' Οίκον Γκερλέν ειδικεύονται στη μακροχρόνια κατ' οίκον φροντίδα – ένα από τα μοναδικά γραφεία στο Μείν που προσφέρουν αυτή την υπηρεσία. Στους τοίχους του γραφείου υπάρχουν αφίσες με χαμογελαστές νοσοκόμες, παρόλο που, όπως κι εγώ, το μεγαλύτερο μέρος του προσωπικού του πρακτορείου δεν μπορεί να διεκδικήσει νόμιμα τον τίτλο του νοσοκόμου.

«Τώρα είσαι φροντίστρια» μου είχε πει ο κύριος Γκερλέν κατά τη διάρκεια εκείνης της μοιραίας πρώτης επίσκεψης. «Δεν είσαι νοσοκόμα. Φροντίζεις».

Ο τρέχων κατάλογος των φροντιστών αναγράφεται σε έναν πίνακα ανακοινώσεων πίσω από το γραφείο του κυρίου Γκερλέν, όπου φαίνεται ποιος είναι διαθέσιμος και ποιος είναι αυτή την περίοδο με ασθενή. Το όνομά μου ήταν κάποτε ανάμεσά τους, πάντα μη διαθέσιμη, πάντα φροντίζοντας κάποιον. Ήμουν περήφανη γι' αυτό. Κάθε φορά που με ρωτούσαν τι δουλειά έκανα, έκανα την καλύτερη δυνατή μίμηση του κυρίου Γκερλέν και απαντούσα: «Είμαι φροντίστρια». Ακουγόταν σημαντικό. Άξιο θαυμασμού. Οι άνθρωποι με κοίταζαν με περισσότερο σεβασμό μόλις το έλεγα, κάνοντάς με να πιστεύω ότι είχα επιτέλους βρει έναν σκοπό. Ήμουν έξυπνη, αλλά σίγουρα όχι αυτό που λένε καλή μαθήτριά, είχα τελειώσει με δυσκολία το λύκειο και, μετά την αποφοίτησή μου, πάλευα με το τι να κάνω στη ζωή μου.

«Είσαι καλή με τους ανθρώπους» είπε η μητέρα μου όταν με απέλυσαν από ένα γραφείο δακτυλογράφησης. «Ίσως η νοσηλευτική είναι κάτι με το οποίο θα μπορούσες να ασχοληθείς».

Αλλά το να γίνω νοσοκόμα απαιτούσε περισσότερη εκπαίδευση. Έτσι, επέλεξα το πλησιέστερο σε αυτό.

Μέχρι που έκανα τη λάθος κίνηση.

Τώρα είμαι εδώ, νιώθω αγχωμένη, τσιτωμένη και κουρασμένη. Τόσο πολύ κουρασμένη.

«Πώς είσαι, Κιτ;» ρωτάει ο κύριος Γκερλέν. «Ηρεμη και αναζωογονημένη, ελπίζω. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο για το πνεύμα από το να απολαμβάνει λίγη ξεκούραση».

Ειλικρινά, δεν έχω ιδέα πώς να απαντήσω. Αισθάνομαι ήρεμη από τότε που τέθηκα σε διαθεσιμότητα χωρίς να πληρώνομαι, πριν από έξι μήνες; Είναι αναζωογονητικό να αναγκάζομαι να κοιμάμαι στο παιδικό μου δωμάτιο και να περπατάω στις μύτες των ποδιών όταν βρίσκομαι γύρω από τον σιωπηλό, θυμωμένο πατέρα μου, η απογοήτευση του οποίου χρωματίζει κάθε μας αλληλεπίδραση; Μήπως μου άρεσε που με ερευνούσε η υπηρεσία, το πολιτειακό υπουργείο Υγείας και Ανθρωπίνων Υπηρεσιών, η αστυνομία; Η απάντηση σε όλα αυτά είναι όχι.

Αντί να παραδεχτώ κάτι τέτοιο στον κύριο Γκερλέν, λέω απλώς «Ναι».

«Υπέροχα» απαντάει. «Τώρα όλα αυτά τα δυσάρεστα είναι πίσω μας και είναι ώρα για μια νέα αρχή».

Φουντώνω. Δυσφορώ. Λες και όλα ήταν μια μικρή παρεξήγηση. Η αλήθεια είναι ότι είχα περάσει δώδεκα χρόνια στην υπηρεσία. Ήμουν περήφανη για τη δουλειά μου. Ήμουν καλή σε αυτό που έκανα. Νοιαζόμουν. Ωστόσο, τη στιγμή που κάτι πήγε στραβά, ο κύριος Γκερλέν με αντιμετώπισε αμέσως σαν εγκληματία. Παρόλο που απαλλάχτηκα από κάθε κατηγορία και μου επιτράπη να εργαστώ ξανά, η όλη διαδικασία με άφησε έξαλλη και πικραμένη. Ειδικά απέναντι στον κύριο Γκερλέν.

Δεν σκόπευα να επιστρέψω στην υπηρεσία. Αλλά η αναζήτηση νέας εργασίας ήταν άκρως αποτυχημένη. Συμπλήρωσα δεκάδες αιτήσεις για δουλειές που δεν ήθελα, αλλά παρ' όλα αυτά διαλύθηκα όταν δεν με κάλεσαν ποτέ για συνέντευξη. Να γεμίζω ράφια σε ένα σουπερμάρκετ. Να χειρίζομαι την ταμειακή μηχανή σε ένα φαρμακείο. Να ψήνω μπιφτέκια σ' εκείνο το νέο McDonald's με την παιδική χαρά δίπλα στην εθνική οδό. Αυτή τη στιγμή, οι Φροντιστές κατ' Οίκον Γκερλέν είναι η μόνη

μου επιλογή. Και παρόλο που μισώ τον κύριο Γκερλέν, μισώ περισσότερο το να είμαι άνεργη.

«Έχετε μια νέα ανάθεση για μένα;» ρωτάω προσπαθώντας να τελειώνω με αυτό όσο πιο γρήγορα γίνεται.

«Ναι» λέει ο κύριος Γκερλέν. «Η ασθενής υπέστη μια σειρά εγκεφαλικών επεισοδίων πριν από πολλά χρόνια και χρειάζεται συνεχή φροντίδα. Είχε μια νοσοκόμα πλήρους απασχόλησης – ιδιωτικής σύμβασης– η οποία έφυγε εντελώς ξαφνικά».

«Συνεχή φροντίδα. Αυτό σημαίνει...»

«Ότι θα πρέπει να ζήσεις μαζί της, ναι».

Γνέφω για να κρύψω την έκπληξή μου. Νόμιζα ότι ο κύριος Γκερλέν θα ήθελε να με έχει από κοντά κατά την πρώτη μου ανάθεση μετά την επιστροφή μου, προσφέροντάς μου μια από κείνες τις δουλειές όπου θα περνάω τη μέρα μου με έναν ηλικιωμένο από τις εννέα έως τις πέντε, στο πλαίσιο των υπηρεσιών που πρόσφερε με έκπτωση στους ντόπιους. Αλλά αυτό ακούγεται σαν μια πραγματική ανάθεση.

«Φυσικά, θα σου παρέχεται διαμονή και διατροφή» συνεχίζει ο κύριος Γκερλέν. «Αλλά θα είσαι σε ετοιμότητα είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Οποιοδήποτε ρεπό χρειαστείς, θα πρέπει να διευθετηθεί ανάμεσα σ' εσένα και την ασθενή. Ενδιαφέρεσαι;»

Φυσικά και ενδιαφέρομαι. Αλλά εκατό διαφορετικές ερωτήσεις με εμποδίζουν να πω αμέσως ναι. Ξεκινώ με μια απλή αλλά σημαντική ερώτηση.

«Πότε θα μπορούσα να ξεκινήσω;»

«Αμέσως. Όσο για το πόσον καιρό θα είσαι εκεί, αν η απόδοσή σου είναι ικανοποιητική, δεν βρίσκω κάποιον λόγο να μην παραμείνεις εκεί μέχρι να μη σε χρειάζονται πια».

Με άλλα λόγια, μέχρι να πεθάνει η ασθενής. Η σκληρή πραγματικότητα του να είσαι φροντίστρια κατ' οίκον είναι ότι η δουλειά είναι πάντα προσωρινή.

«Πού βρίσκεται;» ρωτάω, ελπίζοντας ότι βρίσκεται σε κάποια

απομακρυσμένη περιοχή της πολιτείας. Όσο πιο μακριά τόσο το καλύτερο.

«Έξω από την πόλη» λέει ο κύριος Γκερλέν, διαφεύδοντας τις ελπίδες μου. Όμως αναζωπυρώνονται ένα δευτερόλεπτο αργότερα, όταν προσθέτει: «Στους Γκρεμούς».

Στους Γκρεμούς. Εκεί ζουν μόνο εξωφρενικά πλούσιοι άνθρωποι, σε τεράστια σπίτια στην κορυφή βραχωδών γκρεμών που βλέπουν στον ωκεανό. Κάθομαι με τα χέρια μου σφιγμένα στην αγκαλιά μου, με τα νύχια να σκαλίζουν τις παλάμες μου. Αυτό είναι απροσδόκητο. Μια ευκαιρία να ανταλλάξω άμεσα το άθλιο αγροτόσπιτο όπου μεγάλωσα με ένα σπίτι στους Γκρεμούς; Φαίνεται πολύ καλό για να είναι αληθινό. Και έτσι πρέπει να είναι. Κανείς δεν παραιτείται από μια τέτοια δουλειά, εκτός αν υπάρχει πρόβλημα.

«Γιατί έφυγε η προηγούμενη νοσοκόμα;»

«Δεν έχω ιδέα» λέει ο κύριος Γκερλέν. «Το μόνο που μου είπαν είναι ότι η εύρεση κατάλληλου αντικαταστάτη ήταν πρόβλημα».

«Είναι η ασθενής...» Κάνω μια παύση. Δεν μπορώ να πω δύσκολη, παρόλο που αυτή είναι η λέξη που θα ήθελα να χρησιμοποιήσω περισσότερο. «Χρειάζεται εξειδικευμένη φροντίδα;»

«Δεν νομίζω ότι το πρόβλημα είναι η κατάστασή της, όσο εύθραυστη κι αν είναι» λέει ο κύριος Γκερλέν. «Το θέμα, ειλικρινά, είναι η φήμη της ασθενούς».

Κουνιέμαι στο κάθισμά μου. «Ποια είναι η ασθενής;»

«Η Λενόρα Χόουπ».

Έχω χρόνια ν' ακούσω αυτό το όνομα. Τουλάχιστον μια δεκαετία. Ίσως και δύο. Τώρα που το ακούω, ανασηκώνομαι έκπληκτη. Κάτι περισσότερο από έκπληκτη, για την ακρίβεια. Έχω μείνει άναυδη. Νιώθω ένα συναίσθημα που δεν είμαι σίγουρη ότι το έχω ξανανιώσει. Κι όμως είναι εκεί, ένα είδος αγχωτικού σοκ που φτερουγίζει πίσω από τα πλευρά μου σαν πουλί παγιδευμένο σε κλουβί.

«Η γνωστή Λενόρα Χόουπ;»

«Ναι» λέει ο κύριος Γκερλέν ρουφώντας τη μύτη του, σαν να προσβλήθηκε που δεν έγινε αμέσως κατανοητός.

«Δεν είχα ιδέα ότι ήταν ακόμη ζωντανή».

Όταν ήμουν νεότερη, δεν είχα καν καταλάβει ότι η Λενόρα Χόουπ ήταν πραγματικό πρόσωπο. Είχα υποθέσει ότι ήταν ένας αστικός μύθος που δημιούργησαν τα παιδιά για να τρομάζουν το ένα το άλλο. Το ποιηματάκι της σχολικής αυλής, ξεχασμένο από την παιδική μου ηλικία, ξαναγυρίζει στη μνήμη μου.

*Η Λενόρα Χόουπ μόλις στα δεκαεφτά έφτασε
την αδερφή της μ' ένα σκοινί κρέμασε*

Κάποια από τα μεγαλύτερα κορίτσια ορκίζονταν ότι, αν έσβηναν όλα τα φώτα, στέκονταν μπροστά σ' έναν καθρέφτη και το απήγγελλαν, η Λενόρα μπορεί να εμφανιζόταν στο τζάμι. Και αν συνέβαινε αυτό, θα έπρεπε να προσέχεις, γιατί αυτό σήμαινε ότι η οικογένειά σου θα ήταν η επόμενη που θα πέθαινε. Ποτέ δεν το πίστεψα. Ήξερα ότι ήταν απλώς μια παραλλαγή της Μπλάντι Μέρι*, που η ιστορία της ήταν απολύτως επινοημένη, πράγμα που σήμαινε ότι ούτε η Λενόρα Χόουπ ήταν αληθινή.

Μόλις στην εφηβεία μου έμαθα την αλήθεια. Η Λενόρα Χόουπ όχι μόνο ήταν αληθινή, αλλά ήταν και ντόπια και ζούσε μια προνομιούχα ζωή σε μια έπαυλη αρκετά χιλιόμετρα έξω από την πόλη.

Μέχρι που ένα βράδυ τής έστριψε.

Σκότωσε τον πατέρα της μ' ένα μαχαίρι

*Έκοψε το νήμα της ζωής της μάνας της με το ίδιο της
το χέρι*

---

* Η Μπλάντι Μέρι είναι ο θρύλος ενός φαντάσματος ή ενός πνεύματος που επινοήθηκε για να αποκαλύπτει το μέλλον. Λέγεται ότι εμφανίζεται σε έναν καθρέφτη όταν το όνομά της ψάλλεται επανειλημμένα.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΘΡΙΛΕΡ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Μπορεί τώρα οι φόνοι της οικογένειας Χόουπ να είναι ένα τραγούδι που ακούγεται στα σχολικά προαύλια - όταν όμως συνέβησαν, μια αιματοβαμμένη νύχτα του 1929, συγκλόνισαν την ακτή του Μείν. Αν και οι περισσότεροι υποθέτουν ότι πίσω από τους φόνους κρυβόταν η δεκαεφτάχρονη Λενόρα, η αστυνομία δεν κατάφερε ποτέ να το αποδείξει. Η Λενόρα αρνήθηκε την ενοχή.

Τώρα βρισκόμαστε στο 1983, και η Κιτ ΜακΝτίρι καταφτάνει στο μαραζωμένο Χόουπς Εντ για να αναλάβει τη φροντίδα της Λενόρας, που καθηλωμένη σε αμαξίδιο δεν μπορεί πια να μιλήσει και ο μόνος τρόπος επικοινωνίας της με την Κιτ είναι μια παλιά γραφομηχανή. Μια νύχτα, η Λενόρα χρησιμοποιεί τη γραφομηχανή για να κάνει μια δελεαστική πρόταση: να πει στην Κιτ τα πάντα.

Καθώς η Κιτ βοηθάει τη Λενόρα να γράψει τα γεγονότα που οδήγησαν στο μακελειό, αποκαλύπτεται ότι πολλά πράγματα έχουν μείνει κρυφά. Σιγά σιγά η Κιτ αρχίζει να υποψιάζεται ότι η Λενόρα μπορεί να μη λέει όλη την αλήθεια - και ότι η φαινομενικά άκακη γυναίκα την οποία φροντίζει ίσως να είναι πολύ πιο επικίνδυνη απ' όσο νόμιζε στην αρχή.

ISBN: 978-618-03-4549-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84549

metaixmio.gr

